

แนวทางการปฏิบัติราชการที่ดีจากหลักกฎหมาย ประจำเดือนเมษายน พ.ศ. 2569

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาฯ เขต 2

พินิจคำแฉ่ง... เปรียบภาพร้องขอการสอบ และเงื่อนไขความสามารถ

ข้อเท็จจริงเรื่องนี้มีอยู่ว่า นาย A ตำแหน่งครูชำนาญการพิเศษ ได้ถูกร้องเรียนจากนักเรียนและผู้ปกครองเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น ลงโทษนักเรียนด้วยความรุนแรง (ชกต้อนนักเรียนชาย เขกศีรษะนักเรียนหญิง) ไม่เข้าสอนหรือสอนแต่ไม่ครบเวลา ไม่ตรวจงานและสอนไม่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนใช้วาจาไม่สุภาพหรือหยาบคายกับลูกศิษย์ ผลการสอบสวนสรุปความได้ว่า นาย A มีพฤติกรรมการสอนที่ไม่สอดคล้องกับการศึกษายุคปัจจุบัน ขาดการยอมรับจากนักเรียน ไม่สามารถปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ใช้วาจาไม่สุภาพ ลงโทษนักเรียนโดยวิธีรุนแรง ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นครู ถือเป็นกรณีบกพร่องต่อหน้าที่ หย่อนความสามารถ รวมทั้งประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 111 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2547 จึงสมควรให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสุดท้านตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ซึ่งเมื่อ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา ได้รับรายงานแล้วมีมติเห็นชอบ จึงมีคำสั่งให้ นาย A ออกจากราชการ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าเป็นไปตามที่มีการร้องเรียน ว่านาย A ใช้มือเขกศีรษะนักเรียนหญิงและพูดจาหยาบคาย รวมทั้งปล่อยให้ให้นักเรียนเล่นการพนันและสูบบุหรี่ในห้องเรียนจริง และฟังได้ว่านาย A มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ก้าวร้าวรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเด็กนักเรียนหญิง รวมถึงมีการทำโทษนักเรียนด้วยวิธีการที่ไม่เหมาะสม ไม่ใส่ใจในการสอน และขาดความรับผิดชอบในหน้าที่ของครูที่ดี แม้นาย A จะอ้างว่าพฤติกรรมดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเฉพาะกับนักเรียนที่ไม่ตั้งใจเรียนและดื้อเท่านั้น ก็ไม่อาจหักล้างข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมของนาย A ที่รับฟังได้ข้างต้น ประกอบกับก่อนจะมาสอนในโรงเรียนที่เกิดข้อพิพาท นาย A เคยถูกผู้อำนวยการโรงเรียนเก่าตักเตือนเรื่องการใช้วาจาที่ไม่สุภาพ และลงโทษนักเรียนโดยไม่เหมาะสมอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งเมื่อย้ายมายังโรงเรียนที่มีการร้องเรียนขึ้นนี้ ก็ยังคงมีพฤติกรรมเช่นเดิม การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเข้าข่ายเป็น ผู้หย่อนความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ บกพร่องต่อหน้าที่ และประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา 111 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2547 ดังนั้น คำสั่งที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการด้วยเหตุดังกล่าวและคำสั่งยกคำร้องทุกข้อของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดง ที่ อ.804/2564

คดีดังกล่าว นับว่าเป็นอุทาหรณ์การปฏิบัติหน้าที่ให้แก่ทุกอาชีพที่ควรต้องยึดมั่นระเบียบวินัย และจรรยาบรรณในวิชาชีพของตน โดยเฉพาะอาชีพที่ส่งผลกระทบต่อส่วนรวมหรือประโยชน์ราชการ อย่างเช่น อาชีพครู ซึ่งแม้พฤติกรรมที่ถูกร้องเรียนอาจยังไม่เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรงตามข้อกล่าวหาแต่ก็อาจถูกสั่งให้ออกจากราชการได้ หากเข้าข่ายเป็นผู้บกพร่องหรือหย่อนความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง ที่หากให้รับราชการต่อไปจะเสียหายแก่ทางราชการดังเช่น ในกรณีนี้ ซึ่งวิชาชีพครูนั้นนอกจากความรู้ในเชิงวิชาการที่ต้องถ่ายทอดให้แก่ลูกศิษย์ทั้งหลายแล้ว ผู้เรียน หรือเยาวชนโดยทั่วไปยังจะ “เรียน” และ “เลียน” จากครูผู้เป็นต้นแบบอีกด้วย เพราะการเห็นด้วยตา ย่อมเป็นภาพที่สื่อสารชัดเจนและง่ายต่อการซึมซับหรือลอกเลียนแบบได้ง่าย

จัดทำโดยกลุ่มกฎหมายและคดี www.loel2.go.th 042-810905-6 ต่อ 20
นายสายัณห์ ทองแท้ นิติกรชำนาญการพิเศษ , นางสาวดวงดาว แก้วกาญจน์ นิติกรปฏิบัติการ

ขอขอบคุณข้อมูลจากเว็บไซต์สำนักงานศาลปกครอง

